

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 149

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 25 februarie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 677 din 29 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2) și (4) și ale art. 20 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, precum și ale art. 29 alin. (1 ¹) și art. 30 alin. (2) și (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice	2–5
Decizia nr. 686 din 31 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3), (5) și (6) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 35 din 15 mai 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept	5–7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.126. — Ordin al ministrului educației și cercetării privind aprobarea Regulamentului-cadru de organizare și funcționare a cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat	8–10
ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL	
Decizia nr. 2.215 din 17 aprilie 2019 (Secția de contencios administrativ și fiscal)	11–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 677**

din 29 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2) și (4) și ale art. 20 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, precum și ale art. 29 alin. (11) și art. 30 alin. (2) și (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2) și (4) și ale art. 20 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, precum și ale art. 29 alin. (11) și ale art. 30 alin. (2) și (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Departamentul Hidrocentrale Hidrosind din Râmnicu Vâlcea, în numele și pentru membrii săi Ion Sarcină și alții, în Dosarul nr. 1.948/90/2016 al Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.744D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 2.067D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată de Gheorghe Cherăscu și Alexandru Călin în Dosarul nr. 686/90/2016 al Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă.

4. La apelul nominal se prezintă, pentru Societatea de Servicii Hidroenergetice Hidroserv — S.A. din București, domnul consilier juridic Florea Cornel, cu împuternicire depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 284D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2) și (4) din Legea nr. 19/2000, excepție ridicată de Marius-Florentin Popa și alții în Dosarul nr. 7.090/118/2015 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

6. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

7. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.744D/2018, nr. 2.067D/2018 și nr. 284D/2019, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentantul Societății de Servicii Hidroenergetice Hidroserv — S.A. din București și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.067D/2018 și

nr. 284D/2019 la Dosarul nr. 1.744D/2018, care este primul înregistrat

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Societății de Servicii Hidroenergetice Hidroserv — S.A. din București, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate și arată că dispozițiile de lege care fac obiectul excepției de neconstituționalitate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, iar toate deciziile au fost de respingere.

9. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

10. Prin Încheierea din 25 septembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.948/90/2016, **Tribunalul Vâlcea — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2) și (4) și ale art. 20 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, precum și ale art. 29 alin. (11) și ale art. 30 alin. (2) și (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Departamentul Hidrocentrale Hidrosind din Râmnicu Vâlcea, în numele și pentru membrii săi Ion Sarcină și alții, cu prilejul soluționării unei acțiuni în care au solicitat încadrarea activității desfășurate în condiții speciale sau deosebite de muncă.

11. Prin Încheierea din 6 noiembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 686/90/2016, **Tribunalul Vâlcea — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2) și (4) și ale art. 20 alin. (3) din Legea nr. 19/2000, ale art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 226/2006, precum și ale art. 29 alin. (11) și ale art. 30 alin. (2) și (3) din Legea nr. 263/2010.** Excepția a fost ridicată de Gheorghe Cherăscu și Alexandru Călin cu prilejul soluționării unei acțiuni prin care au solicitat obligarea angajatorului la încadrarea activităților desfășurate în condiții speciale de muncă.

12. Prin Decizia civilă nr. 2.945 din 28 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 7.090/118/2015, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2) și (4) din Legea nr. 19/2000.** Excepția a fost ridicată de Marius-Florentin Popa și alții cu prilejul soluționării unei acțiuni în care au solicitat încadrarea activității desfășurate în condiții deosebite de muncă.

13. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt contrare art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție. În acest sens, arată că metodologia și criteriile de încadrare a unor activități și locuri de muncă în condiții deosebite sau speciale, precum și

reevaluarea acestor locuri de muncă au fost reglementate prin hotărâri ale Guvernului, ceea ce le extrage de la controlul de constituționalitate și împiedică salariații să se adreseze direct instanțelor de judecată pentru constatarea anumitor situații cu caracter individual sau specifice unui grup de salariați. Mai arată că aplicarea prin legi a prevederilor art. 21 din Constituție trebuie să garanteze în principal accesul direct la o instanță de judecată și numai în mod secundar accesul prin intermediari, așa cum sunt angajatorul, sindicatele sau reprezentanții legali ori convenționali. Or, printre titularii dreptului de a se adresa justiției în vederea contestării deciziilor privind încadrarea sau reevaluarea încadrării în condiții speciale de muncă nu se regăsesc tocmai salariații, adică exact acea categorie de subiecți pe care legiuitorul trebuia să o vizeze spre protecție și reparație ca urmare a condițiilor speciale în care aceștia și-au desfășurat munca.

14. De asemenea, autorii excepției consideră că Guvernul nu poate fi obiectiv în reglementarea criteriilor și metodologiei de încadrare în condiții speciale, întrucât stabilește, pe de o parte, regulile după care salariații vor obține în viitor pensiile, iar, pe de altă parte, stabilește regulile după care are loc verificarea judecătorească a modalității de constituire a contribuțiilor pentru respectivele pensii. Totodată, arată că angajatorii se află în conflict de interese atunci când, pe de o parte, au calitatea de inițiatori ai demersurilor ce duc la încadrarea în anumite condiții a locurilor de muncă din propria unitate, iar, pe de altă parte, au scopul economic de a-și reduce costurile cu forța de muncă.

15. De asemenea, autorii excepției susțin că prin reglementarea pe calea unor hotărâri de Guvern a criteriilor și metodologiilor de încadrare a unor locuri de muncă în condiții speciale se obțin două categorii de salariați: una stabilită prin lege și alta determinată arbitrar prin hotărâre a Guvernului.

16. Pentru aceleași motive, autorii excepției arată că dispozițiile de lege criticate sunt contrare și prevederilor cuprinse în paragraful 5 al preambulului la Directiva Consiliului 89/391/CEE privind punerea în aplicare de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă, din care reiese că intenția legiuitorului suprastatal a fost ca interesele salariaților să primeze în raport cu cele economice. De asemenea amintesc că, potrivit art. 11 alin. (6) din aceeași directivă, salariații au dreptul să recurgă la autorități dacă apreciază că angajatorul nu își îndeplinește obligațiile. Or, autorități sunt considerate și instanțele de judecată, acestea fiind ultimele cărora salariatul se poate adresa pentru garantarea respectării drepturilor sale. În sensul celor arătate, autorii excepției invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la dreptul de acces la justiție.

17. **Tribunalul Vâlcea — Secția I civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată și arată că stabilirea prin lege și în legislația secundară a criteriilor de încadrare a locurilor de muncă în condiții speciale și a procedurii de urmat în acest sens sunt atribuții exclusive ale legiuitorului și nu afectează dreptul persoanelor interesate de a se adresa justiției pentru a reclama neîndeplinirea de către angajator sau de alte persoane a obligațiilor rezultate din aceste acte normative.

18. **Tribunalul Constanța — Secția civilă** arată că prin dispozițiile de lege criticate au fost instituite proceduri administrative prealabile și obligatorii ce trebuie urmate în vederea încadrării în grupe superioare de muncă. Or, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 132 din 25 februarie 2010, parcurgerea unei proceduri administrative prealabile obligatorii, fără caracter juridicțional, nu îngrădește dreptul de acces liber la justiție, atât timp cât decizia organului administrativ poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești.

19. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și

Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

20. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 19 alin. (2) și (4) și ale art. 20 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 13 iunie 2006, și dispozițiile art. 29 alin. (1¹) și ale art. 30 alin. (2) și (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010. Curtea constată că dispozițiile art. 19 alin. (2) și (4) și ale art. 20 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 și cele ale art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 226/2006 nu mai sunt în vigoare, aceste acte normative fiind abrogate prin art. 196 lit. a) și m) din Legea nr. 263/2010, anterior sesizării sale cu excepția de neconstituționalitate. Cu toate acestea, având în vedere faptul că aceste dispoziții de lege produc efecte în cauzele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, precum și cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit cărora „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, Curtea urmează să se pronunțe și cu privire la constituționalitatea acestor texte de lege. Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 19 alin. (2) și (4) din Legea nr. 19/2000: „(2) *Criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, pe baza propunerii comune a Ministerului Muncii și Protecției Sociale și a Ministerului Sănătății.[...]*

(4) *Locurile de muncă în condiții deosebite se stabilesc prin contractul colectiv de muncă sau, în cazul în care nu se încheie contracte colective de muncă, prin decizia organului de conducere legal constituit, cu respectarea criteriilor și metodologiei de încadrare prevăzute la alin. (2).”;*

— Art. 20 alin. (3) din Legea nr. 19/2000: „*Metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale se vor stabili prin hotărâre a Guvernului, pe baza propunerii comune a Ministerului Muncii și Solidarității Sociale și a Ministerului Sănătății și Familiei, în urma consultării CNPAS.*”;

— Art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 226/2006: „(1) *Începând cu data de 1 aprilie 2001, sunt încadrate în condiții speciale locurile de muncă în care se desfășoară activitățile prevăzute în anexa nr. 1.*

(2) *Locurile de muncă prevăzute la alin. (1) sunt cele din unitățile prevăzute în anexa nr. 2, care au obținut avizul pentru îndeplinirea procedurilor și criteriilor de încadrare în condiții speciale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, cu modificările și completările ulterioare.*”;

— Art. 29 alin. (11) din Legea nr. 263/2010: „*Locurile de muncă pot fi menținute în condiții deosebite, prin reînnoirea avizelor de încadrare pe baza metodologiei stabilite prin hotărâre a Guvernului, pentru o perioadă de maximum 3 ani, începând cu data de 1 ianuarie 2016, termen până la care angajatorii au obligația de a normaliza condițiile de muncă.*”;

— Art. 30 alin. (2) și (3) din Legea nr. 263/2010: „(2) *Periodic, din 5 în 5 ani, locurile de muncă în condiții speciale de muncă prevăzute la alin. (1) lit. e) sunt supuse procedurii de reevaluare a încadrării în condiții speciale, stabilită prin hotărâre a Guvernului.*

(3) *Procedura de reevaluare prevăzută la alin. (2) se stabilește prin hotărâre a Guvernului, elaborată în termen de 9 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”

23. Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile textelor de lege criticate încalcă dreptul de acces liber la justiție, consacrat de art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție. De asemenea consideră că sunt înfrânate și prevederile paragrafului 5 al preambulului la Directiva Consiliului 89/391/CEE privind punerea în aplicare de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, seria L nr. 183/1989, prevederi referitoare la adoptarea de către Consiliu, prin intermediul directivelor, a cerințelor minime pentru a promova îmbunătățirea, în special, a mediului de muncă, în vederea garantării unui nivel mai bun de protecție a sănătății și securității lucrătorilor, precum și prevederile art. 11 alin. (6) din aceeași directivă, în care se arată că „*lucrătorii și reprezentanții acestora au dreptul să recurgă, în conformitate cu legislațiile și practicile interne, la autoritatea care răspunde de protecția securității și sănătății la locul de muncă, în cazul în care consideră că măsurile luate și mijloacele puse la dispoziție de angajator nu corespund scopurilor de asigurare a securității și sănătății la locul de muncă. În timpul inspecțiilor, reprezentanților lucrătorilor trebuie să li se acorde posibilitatea de a prezenta autorităților competente observațiile lor.*”

24. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate în raport cu critici identice celor invocate în prezenta cauză, acestea fiind respinse ca neîntemeiate prin Decizia nr. 686 din 2 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din 28 martie 2018, și Decizia nr. 348 din 22 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 17 august 2018. Astfel, Curtea a reținut, în esență, că reglementarea regimului locurilor de muncă în condiții deosebite și condiții speciale s-a realizat pe cale legislativă, respectiv prin Legea nr. 19/2000, Legea nr. 226/2006 și Legea nr. 263/2010. De asemenea, art. 3 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 263/2010 a definit locurile de muncă în condiții deosebite și a prevăzut în art. 29 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 că sunt încadrate în condiții deosebite locurile de muncă stabilite în baza criteriilor și metodologiei prevăzute de legislația în vigoare la data încadrării acestora. Totodată, dispozițiile art. 3 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 263/2010 au definit locurile de muncă în condiții speciale, iar art. 30 alin. (1) a realizat o enumerare exhaustivă a acestora. Prin urmare, Curtea a apreciat că este lipsită de temeie critica referitoare la existența unor categorii diferite de salariați în funcție de reglementarea criteriilor de încadrare în condiții deosebite sau speciale de muncă prin lege sau prin hotărâri de Guvern.

25. De asemenea, Curtea a reținut, în esență, că detalierea prin hotărâri ale Guvernului a unor aspecte ce țin de concretizarea dispozițiilor unor texte de lege nu poate fi privită ca o opțiune de reglementare contrară prevederilor constituționale, ci reprezintă o expresie a prevederilor constituționale ale art. 108 alin. (2).

26. Totodată, Curtea a reținut că abilitarea Guvernului de a emite hotărâri în organizarea executării legilor nu poate fi privită ca un impediment în exercitarea dreptului de acces la justiție,

de vreme ce hotărârea Guvernului poate fi supusă controlului instanței de contencios administrativ care se poate pronunța cu privire la legalitatea actului normativ. Faptul că o hotărâre a Guvernului nu poate constitui obiect al controlului de constituționalitate decurge din împrejurarea că un astfel de act normativ reprezintă un act de reglementare secundară, dat în aplicarea legii.

27. Analizând susținerile vizând excluderea salariaților de la dreptul de a ataca în justiție, în mod individual, deciziile ori hotărârile organelor administrative prin care s-a refuzat încadrarea unor locuri de muncă în condiții deosebite sau speciale de muncă, Curtea a observat că reglementarea accesului la justiție împotriva actelor administrative mai sus arătate nu constituie obiect al textelor de lege criticate, ci, așa cum s-a reținut mai sus, al hotărârilor Guvernului date în aplicarea acestor texte. Prin urmare, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, instanța de contencios constituțional nu poate analiza acest aspect.

28. Curtea a menționat însă cele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin paragrafele 90 și 91 ale Deciziei nr. 12 din 23 mai 2016 privind examinarea recursului în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție având ca obiect posibilitatea constatării pe cale judiciară sau a obligării angajatorului la încadrarea activității desfășurate în condiții deosebite sau speciale de muncă, după 1 aprilie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 10 noiembrie 2016, în care s-a evidențiat faptul că dreptul de acces la justiție al salariaților cu prilejul desfășurării procedurilor de încadrare a locurilor de muncă în condiții superioare de muncă a fost asigurat. Astfel, instanța supremă a arătat că „încadrarea locurilor de muncă în condiții superioare de muncă era de competența autorităților administrative, competență ce se exercita prin emiterea și, după caz, refuzul de emitere a avizelor ori de reînnoire a celor deja acordate. Aceste acte administrative tipice ori asimilate, după caz, erau supuse controlului de plină jurisdicție din partea instanțelor de contencios administrativ prin care se putea sancționa pasivitatea ori neglijența angajatorului și/sau a reprezentanților angajaților de a iniția și derula procedura pentru încadrarea locurilor de muncă ale angajaților în condiții deosebite. De asemenea, în ipoteza pasivității angajatorului de a declanșa procedura de încadrare în condiții deosebite, potrivit art. 3 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, sindicatele reprezentative, reprezentanții angajaților în cadrul comitetului de securitate și sănătate în muncă ori responsabilul cu protecția muncii aveau posibilitatea de a sesiza inspectoratele teritoriale de muncă pentru verificarea locurilor de muncă în interiorul termenului-limită prevăzut de metodologie în acest sens.”

29. Totodată, Curtea a reținut că, prin Hotărârea din 21 martie 2018, pronunțată în cauzele conexe *Dănuț Podilă și alții împotriva Societății Naționale de Transport Feroviar de Călători „CFR Călători” — S.A. București și Costel Nicușor Mucea împotriva SMDA Mureș Insolvency — SPRL*, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a răspuns întrebării dacă articolul 114 alineatul (3) și articolele 151 și 153 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, precum și Directiva 89/391/CEE a Consiliului din 12 iunie 1989 privind introducerea de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care instituie termene stricte și proceduri care nu permit instanțelor naționale să reexamineze sau să stabilească încadrarea activităților desfășurate de lucrători în diferite grupe de risc, pe baza căreia se calculează pensiile pentru limită de vârstă ale acestor lucrători. Soluția pronunțată de Curtea de la Luxembourg a fost în sensul că „articolul 114 alineatul (3) și articolele 151 și 153 TFUE, precum și Directiva 89/391/CEE a

Consiliului din 12 iunie 1989 privind introducerea de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă trebuie interpretate în sensul că nu se aplică unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care stabilește termene stricte și proceduri care nu permit instanțelor naționale să reexamineze sau să stabilească încadrarea activităților desfășurate de lucrători în

diferite grupe de risc, pe baza căreia se calculează pensiile pentru limită de vârstă ale acestor lucrători.”

30. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor nr. 686 din 2 noiembrie 2017 și nr. 348 din 22 mai 2018 își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

31. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Departamentul Hidrocentrale Hidrosind din Râmnicu Vâlcea, în numele și pentru membrii săi Ion Sarcină și alții, în Dosarul nr. 1.948/90/2016 al Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă, de Gheorghe Cherăscu și Alexandru Călin în Dosarul nr. 686/90/2016 al Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă și de Marius-Florentin Popa și alții în Dosarul nr. 7.090/118/2015 al Tribunalului Constanța — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 19 alin. (2) și (4) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, precum și ale art. 29 alin. (1) și art. 30 alin. (2) și (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă și Tribunalului Constanța — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 686 din 31 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3), (5) și (6) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 35 din 15 mai 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3), (5) și (6) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Ioan Florin Mocan în Dosarul nr. 1.817/97/2016 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 187D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc autorul excepției și părțile Instituția Prefectului Județului Hunedoara și Direcția Generală de Pașapoarte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă, întrucât apreciază că, în realitate, sunt criticate aspecte ce vizează modul de interpretare și aplicare a legii și, în subsidiar, ca neîntemeiată, dispozițiile de lege criticate fiind în deplin acord cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 31 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.817/97/2016, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3), (5) și (6) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit**

din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Ioan Florin Mocan cu prilejul soluționării unei acțiuni în care a solicitat acordarea ultimei gradații în funcție de vechimea în muncă, prin valorificarea perioadei de studii în unitatea de învățământ militar Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” din București.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că dispozițiile art. 11 alin. (3), (5) și (6) din Legea-cadru nr. 284/2010, așa cum au fost interpretate prin Decizia nr. 35 din 15 mai 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în sensul că la stabilirea gradațiilor pentru un polițist nu se ia în calcul perioada cât acesta a urmat cursurile de formare, contravin art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție, precum și art. 1 alin. 1 și 2 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

6. **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, considerentele enunțate de autorul acesteia privind, în fapt, aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea legii în raport cu dezlegarea dată de instanța supremă referitor la dispozițiile art. 11 alin. (3), (5) și (6) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Astfel, arată că textele de lege criticate reprezintă norme generale aplicabile bugetarilor, iar prevederile supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt norme speciale, aplicabile categoriei respective. Caracterul special al celor din urmă reglementări conduce la concluzia că acestea se aplică potrivit principiului *specialia generalibus derogant*. Astfel cum s-a reținut în paragraful 39 al Deciziei nr. 35 din 15 mai 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, „atunci când legiuitorul a intenționat să ia în calcul perioada studiilor la stabilirea gradațiilor a prevăzut în mod expres acest lucru — în alin. (1) al art. 11 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 arătându-se, pentru prima dată, că intervalul de timp cuprins între data acordării gradului militar și data absolvirii instituției militare de învățământ se ia în calcul la stabilirea de gradații.” Cât privește pretinsul caracter retroactiv al dispozițiilor de lege criticate, Avocatul Poporului arată că retroactivitatea legii privește modificarea unei situații pentru trecut, iar nu reglementarea diferită a unei situații juridice pentru viitor. Referitor la criticile de neconstituționalitate raportate la art. 16 din Constituție și art. 1 alin. 1 și 2 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, arată că normele supuse controlului de constituționalitate se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Principiul egalității nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune un tratament juridic identic numai în situații egale, iar în situațiile în mod obiectiv diferite justifică un tratament juridic diferit. Totodată, Avocatul Poporului precizează că dreptul la gradație corespunzător vechimii nu este un drept fundamental. În sfârșit, Avocatul Poporului arată că, în realitate, criticile formulate de autorul excepției vizează modul de aplicare a dispozițiilor Legii-cadru nr. 284/2010, aspect ce revine competenței instanței de judecată, și nu celei de contencios constituțional.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 11 alin. (3), (5) și (6) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010. Examinând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată însă că autorul excepției are în vedere, în realitate, dispozițiile art. 11 alin. (3), (5) și (6) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, în interpretarea dată acestora prin Decizia nr. 35 din 15 mai 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 22 septembrie 2017. Totodată, Curtea constată că Legea-cadru nr. 284/2010 a fost abrogată prin dispozițiile art. 44 alin. (1) pct. 9 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Având în vedere însă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, potrivit căroră „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, precum și faptul că dispozițiile de lege criticate au fost invocate în cauza în care s-a ridicat prezenta excepției de neconstituționalitate în legătură cu pretențiile formulate de autorul acesteia, Curtea urmează să analizeze excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege cu care a fost sesizată, care au următorul cuprins:

— Art. 11 alin. (3), (5) și (6) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010: „(3) *Persoanele chemate sau rechemate în activitate, precum și rezerviștii concentrați beneficiază de gradații în raport cu vechimea în serviciu avută/stagiul de cotizare realizat, legal stabilit, după cum urmează:*

- 3—6 ani gradația I;
- 6—10 ani gradația a II-a;
- 10—15 ani gradația a III-a;
- 15—20 de ani gradația a IV-a;
- 20—25 de ani gradația a V-a;
- peste 25 de ani gradația a VI-a. [...]

(5) *Prevederile alin. (3) și (4) se aplică și absolvenților instituțiilor militare de învățământ pentru vechimea în serviciu avută/stagiul de cotizare realizat până la data intrării în aceste instituții și, după caz, soldaților și gradaților voluntari trecuți în corpul cadrelor militare în activitate pentru vechimea în serviciu avută/stagiul de cotizare realizat până la data schimbării poziției de activitate.*

(6) *Prevederile alin. (3)—(5) se aplică în mod corespunzător și polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare.”*

12. Autorul excepției consideră că aceste texte de lege contravin următoarelor prevederi din Constituție: art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii civile și art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor. De asemenea, autorul excepției consideră că sunt încălcate prevederile art. 1 alin. 1 și 2 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea generală a discriminării.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia critică interpretarea pe care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a dat-o dispozițiilor art. 11 alin. (3), alin. (5) și alin. (6) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 prin Decizia nr. 35 din 15 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 22 septembrie 2017. Prin decizia mai sus amintită, Înalta Curte de Casație și Justiție a decis că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 11 alin. (3), alin. (5) și alin. (6) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, și art. 3 din Legea nr. 446/2006 privind pregătirea populației pentru apărare, cu modificările și completările ulterioare, la stabilirea gradațiilor nu se ia în calcul perioada cât un polițist a urmat cursurile unei instituții de învățământ pentru formarea polițiștilor.”

14. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că această interpretare face ca textele de lege supuse analizei de constituționalitate să dobândească un caracter retroactiv și discriminatoriu, fără a-și dezvolta motivarea.

15. Față de aceste critici Curtea reține că, prin Decizia nr. 35 din 15 mai 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a realizat o interpretare a legislației în vigoare în perioada dedusă judecătii, respectiv Legea-cadru nr. 284/2010, constatând, totodată, că reglementările anterioare privind aceeași materie au fost abrogate. Astfel, prin paragraful 34 al Deciziei nr. 35 din 15 mai 2017, instanța supremă a arătat: „Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 353/2003, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, cu modificările și completările ulterioare, au fost abrogate prin Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, care, de asemenea, a fost abrogată prin Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare — astfel cum se și arată detaliat în actul

de sesizare — perioada dedusă judecătii intrând sub regimul acestei ultime legi, pretențiile reclamantilor având ca dată de plecare a drepturilor solicitate 12 martie 2012; Legea nr. 138/1999 este o lege distinctă, cu un alt domeniu, care s-a aflat în vigoare în paralel cu cea specială în domeniul în care activează reclamanții (Ordonanța Guvernului nr. 38/2003), ambele fiind abrogate prin prima lege-cadru de salarizare — Legea-cadru nr. 330/2009; Legea nr. 46/1996 privind pregătirea populației pentru apărare, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată prin Legea nr. 446/2006 privind pregătirea populației pentru apărare, cu modificările și completările ulterioare. În concluzie, văzând susținerile recurenților-reclamanți în fundamentarea cererilor formulate și punctul de vedere al instanței de trimitere, perioada de timp pentru care sunt solicitate drepturile, precum și prevederile art. 1 din Legea-cadru nr. 284/2010 (unul dintre reclamanți absolvind, de altfel, studiile după intrarea acesteia în vigoare), se constată că de lămurirea dispozițiilor relevante ale acestei legi, respectiv ale art. 11 alin. (3) și alin. (5)—(6) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, alături de cele ale Legii nr. 446/2006, depinde soluționarea pe fond a cauzei, în sensul art. 519 din Codul de procedură civilă.”

16. Prin urmare, așa cum rezultă din cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, autorul excepției este nemulțumit de faptul că instanța supremă, făcând aplicarea principiului *tempus regit actum*, a constatat totodată că reglementările anterioare Legii-cadru nr. 284/2010, invocate ca temei al dreptului solicitat, nu mai produc efecte juridice.

17. Analizând critica de neconstituționalitate raportată la prevederile constituționale și internaționale privind interzicerea discriminării, Curtea constată că autorul excepției nu indică în ce fel și între ce categorii de persoane se creează discriminarea. Față de această critică, realizând o analiză generală a dispozițiilor de lege criticate, Curtea reține că acestea sunt aplicabile tuturor persoanelor care se încadrează în ipoteza acestora, fără privilegii ori discriminări, astfel că nu se poate reține o încălcare a principiului constituțional al egalității în drepturi și nici a prevederilor internaționale cuprinse în Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Florin Mocan în Dosarul nr. 1.817/97/2016 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 11 alin. (3), (5) și (6) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 35 din 15 mai 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 31 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN

privind aprobarea Regulamentului-cadru de organizare și funcționare a cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat

Având în vedere:

- prevederile art. 223 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare;
- prevederile art. 26, 29, 30 și art. 71 alin. (2) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare;
- prevederile art. 26 alin. (2) din Regulamentul de punere în aplicare a dispozițiilor Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 884/2001, în baza prevederilor art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2019 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, în temeiul prevederilor art. 15 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală învățământ universitar, Direcția generală economică, Federația Sportului Școlar și Universitar,

instituțiile de învățământ superior de stat și cluburile sportive universitare vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării,
Cristina Monica Anisie

București, 29 ianuarie 2020.
Nr. 3.126.

ANEXĂ

REGULAMENT-CADRU de organizare și funcționare a cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — Cluburile sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat (*cluburi sportive universitare*) sunt structuri sportive cu personalitate juridică, înființate ca instituții publice.

Art. 2. — (1) Înființarea, respectiv desființarea cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat se fac prin ordin al ministrului educației și cercetării în urma hotărârii senatului universitar.

(2) Preluarea cluburilor sportive universitare subordonate Ministerului Educației și Cercetării de către instituțiile de învățământ superior de stat se face prin ordin al ministrului educației și cercetării.

Art. 3. — (1) Cluburile sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat se organizează și funcționează după regulamentul de organizare și funcționare propriu, elaborat în conformitate cu prevederile legale în vigoare și cu cele ale prezentului regulament-cadru și se bucură de drepturile conferite de lege.

(2) Regulamentul de organizare și funcționare propriu este aprobat prin hotărârea senatului universității în subordinea căreia funcționează clubul sportiv universitar.

Art. 4. — (1) Regulamentul de organizare și funcționare propriu va cuprinde sub sancțiunea nulității și următoarele elemente:

- a) denumirea;
- b) sediul;
- c) patrimoniul;
- d) însemnele și culorile;
- e) obiectul de activitate, cu nominalizarea expresă a secțiilor pe ramură de sport;
- f) cerințele și procedura de dobândire și de pierdere a calității de membru; drepturile și îndatoririle membrilor;
- g) organele de conducere, administrare și control și atribuțiile lor;
- h) regimul de disciplină pentru membrii clubului sportiv universitar: recompense și sancțiuni, condițiile de acordare a acestora.

(2) Schimbarea denumirii cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat se face prin hotărârea senatului universității în subordinea căreia funcționează clubul sportiv universitar.

Art. 5. — Finanțarea cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat poate fi realizată pe bază de fonduri alocate de la bugetul de stat prin finanțarea complementară, venituri proprii și prin alte surse.

CAPITOLUL II

Scopul și obiectul de activitate al cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat

Art. 6. — Scopul cluburilor sportive universitare este organizarea, conducerea și dezvoltarea activității sportive proprii de performanță sub toate formele sale, fără discriminări politice, rasiale, religioase etc.

Art. 7. — Obiectul de activitate al cluburilor sportive universitare este:

- a) performanța, selecția, pregătirea și participarea la competiții interne și internaționale;
- b) promovarea spiritului de fair-play, combaterea și prevenirea violenței și dopajului în activitatea proprie;
- c) promovarea uneia sau mai multor discipline sportive;
- d) administrarea bazei materiale sportive proprii;
- e) organizarea de competiții sportive în conformitate cu statutele și regulamentele federațiilor sportive naționale;
- f) alte activități în vederea realizării scopului și obiectului de activitate, în condițiile legii.

Art. 8. — Cluburile sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat promovează, cu prioritate, disciplinele, ramurile și probele sportive cuprinse în programul jocurilor olimpice, preponderent la categoriile de vârstă tineret și seniori.

CAPITOLUL III

Conducerea cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat

Art. 9. — (1) Structura de conducere a cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat este consiliul de administrație.

(2) Funcția de conducere este cea de director.

(3) Competența, structura, organizarea și funcționarea consiliului de administrație al clubului sportiv universitar se reglementează în regulamentul intern de organizare și funcționare astfel încât să se asigure eficiența decizională. Directorul face parte de drept din consiliul de administrație.

(4) Componența consiliului de administrație se stabilește prin decizie a rectorului universității.

(5) Directorul este numit în urma promovării concursului organizat în condițiile legii.

(6) Eliberarea din funcție a directorului se face în condițiile legii.

Art. 10. — (1) Directorul reprezintă legal clubul sportiv universitar în relațiile cu terții și realizează conducerea executivă a acestuia. Directorul are în principal următoarele atribuții:

- a) răspunde de conducerea operativă a clubului sportiv universitar;
- b) propune consiliului de administrație Regulamentul de organizare și funcționare al clubului sportiv universitar, care ulterior este trimis spre aprobare conducerii universității;
- c) elaborează și propune spre aprobare consiliului de administrație Regulamentul de ordine interioară al clubului sportiv universitar și asigură respectarea acestuia;
- d) propune spre avizare consiliului de administrație proiectul de buget și raportul privind execuția bugetară;
- e) elaborează raportul anual de activitate;
- f) îndeplinește alte atribuții stabilite de conducerea universității, în conformitate cu legislația în vigoare.

(2) În vederea asigurării conducerii operative a clubului sportiv universitar, directorul:

- a) îndeplinește toate atribuțiile ce îi revin, în calitate de ordonator terțiar de credite, conform dispozițiilor legale în vigoare, și răspunde potrivit legii de:
  - utilizarea creditelor bugetare;
  - realizarea veniturilor;
  - folosirea cu eficiență și eficacitate a veniturilor proprii;

- integritatea bunurilor încredințate clubului;
- organizarea și ținerea la zi a contabilității;
- prezentarea la termen a dărilor de seamă contabile asupra execuției bugetare;

b) coordonează și controlează activitatea desfășurată în cadrul secțiilor pe ramură de sport din cadrul clubului sportiv universitar, în vederea realizării scopului și obiectului de activitate ale acestuia;

c) asigură aplicarea și respectarea dispozițiilor legale în vigoare;

d) stabilește și delegă atribuții pe trepte ierarhice și funcții, având în vedere regulamentul de organizare și funcționare propriu, regulamentul de ordine interioară și structura organizatorică;

e) răspunde, potrivit reglementărilor legale în vigoare, de încadrarea personalului salariat din subordine;

f) organizează controlul îndeplinirii sarcinilor de către personalul din subordine și urmărește aplicarea măsurilor pe care le dispune; organizează sistemul de control managerial intern;

g) aplică, în condițiile legii, sancțiuni disciplinare, în cazul săvârșirii de abateri disciplinare, și dispune repararea prejudiciilor produse;

h) aprobă planurile de pregătire prezentate de antrenorii clubului sportiv universitar;

i) analizează, periodic, împreună cu antrenorii, stadiul îndeplinirii obiectivelor stabilite și rezultatele realizate de sportivii legitimați ai clubului sportiv universitar;

j) urmărește pregătirea și participarea sportivilor în competițiile prevăzute în calendarul competițional intern și internațional al clubului sportiv universitar, precum și organizarea competițiilor proprii și acțiunilor de selecție;

k) participă la principalele competiții interne și internaționale ale clubului sportiv universitar;

l) stabilește pentru fiecare antrenor, prin fișa postului, numărul de grupe de sportivi pe niveluri valorice și numărul minim de sportivi cuprinși în pregătire;

m) asigură constituirea și actualizarea permanentă a fondului documentar și a băncii de date ale clubului sportiv universitar, respectiv:

- (i) actele normative în vigoare privind activitatea sportivă;
- (ii) regulamentul de organizare și funcționare propriu;
- (iii) regulamentul de ordine interioară;
- (iv) ordinele ministrului educației și cercetării cu incidență în activitatea clubului;
- (v) statutele și regulamentele federațiilor sportive naționale la care clubul este afiliat;
- (vi) reglementările Federației Sportului Școlar și Universitar cu incidență în activitatea clubului sportiv universitar;
- (vii) strategia de dezvoltare a clubului;
- (viii) programele de dezvoltare pe termen lung, mediu și scurt ale clubului sportiv universitar;
- (ix) evidența sportivilor legitimați și clasificați pe ramură de sport;
- (x) rezultatele obținute de sportivi în competițiile interne și internaționale oficiale;

n) dispune măsuri pentru promovarea spiritului de fair-play, pentru combaterea și prevenirea violenței și a dopajului în activitatea sportivă.

(3) În exercitarea atribuțiilor sale, directorul emite decizii.

(4) Directorul clubului sportiv universitar din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat este evaluat anual de rectorul universității, în condițiile legii.

Art. 11. — Cerințele și procedura de dobândire și de pierdere a calității de membru, drepturile și îndatoririle membrilor vor fi detaliate în regulamentul de organizare și funcționare propriu al fiecărui club sportiv universitar.

Art. 12. — Regimul de disciplină pentru membrii clubului: recompensele și sancțiunile, precum și condițiile de acordare a acestora vor fi detaliate în regulamentul de organizare și funcționare propriu al fiecărui club sportiv universitar.

CAPITOLUL IV

Structura organizatorică și funcționarea cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat

Art. 13. — (1) În concordanță cu statul de funcții aprobat de conducerea universității, în structura organizatorică a cluburilor sportive pot funcționa, în funcție de volumul activității, compartimente funcționale care sunt în directa subordonare a directorului clubului sportiv universitar.

(2) Structura organizatorică a fiecărui club sportiv universitar din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat va fi prevăzută în anexă la regulamentul de organizare și funcționare propriu.

(3) Secțiile pe ramură de sport sunt subunități prin care se realizează selecția, pregătirea și participarea în competiții.

(4) Secțiile pe ramură de sport din cadrul cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare propriu.

Art. 14. — Cluburile sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat au obligația de a se afilia la federațiile sportive naționale corespunzătoare secțiilor pe ramură de sport proprii și, după caz, la asociațiile județene pe ramură de sport, respectiv ale municipiului București.

Art. 15. — Înființarea unei secții pe ramură de sport se poate face prin decizia rectorului universității în subordinea căreia funcționează clubul sportiv universitar.

Art. 16. — (1) Desființarea unei secții pe ramură de sport se poate face prin decizia rectorului universității în subordinea căreia funcționează clubul sportiv universitar.

(2) În cazul desființării unei secții pe ramură de sport, cluburile sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat au obligația de a întreprinde demersurile necesare pentru radierea din evidențele federațiilor sportive naționale de specialitate, conform procedurii stabilite prin statutul acestora, și, după caz, de la asociațiile județene sau ale municipiului București pe ramură de sport la care s-au afiliat.

CAPITOLUL V

Patrimoniul

Art. 17. — Patrimoniul cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat se stabilește, anual, pe baza bilanțului contabil încheiat la data de 31 decembrie.

Art. 18. — (1) Cluburile sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat administrează, cu diligența unui bun proprietar, bunurile aflate în patrimoniu, în condițiile legii, în vederea realizării scopului și obiectului de activitate.

(2) Bunurile se evidențiază distinct în patrimoniul cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat.

Art. 19. — Cluburile sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat nu pot schimba destinația sau desființa baze sportive aparținând domeniului public sau privat al statului fără acordul universității și aprobarea Ministerului Educației și Cercetării și fără garanția construirii altor baze sportive similare.

Art. 20. — Instituțiile de învățământ superior de stat pot pune la dispoziția cluburilor sportive universitare subordonate baza materială proprie, în mod gratuit. Cluburile sportive universitare

din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat pot pune baza materială proprie la dispoziția universităților, în mod gratuit.

CAPITOLUL VI

Finanțarea activității cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat

Art. 21. — Veniturile din orice sursă și cheltuielile de orice natură ale cluburilor sunt cuprinse în bugetul anual propriu.

Art. 22. — (1) Administrarea bugetului anual de venituri și cheltuieli al fiecărui club sportiv universitar se face în condițiile prevăzute de normele privind finanțele publice.

(2) Bugetul anual al cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat se aprobă de către rector. Alocațiile de la bugetul de stat se acordă universității de către Ministerul Educației și Cercetării prin contract complementar pentru finanțarea cluburilor sportive universitare. Directorul clubului sportiv universitar, ordonator terțiar de credite, angajează cheltuieli în limita creditelor de angajament repartizate și utilizează creditele bugetare ce i-au fost repartizate numai pentru realizarea scopului și obiectului de activitate, potrivit prevederilor din bugetul aprobat și în condițiile stabilite prin dispozițiile legale în vigoare.

Art. 23. — Veniturile obținute din activități se gestionează și se utilizează la nivelul cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat, pentru realizarea scopului și obiectului de activitate.

Art. 24. — Sursele de finanțare ale cluburilor sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat provin din:

- a) transferuri de la bugetul de stat acordate de către Ministerul Educației și Cercetării în baza metodologiei de evaluare anuală și a fluxurilor aferente procesului de alocare a subvențiilor de la bugetul de stat pentru cluburile sportive universitare din subordinea Ministerului Educației și Cercetării și din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat;
- b) sume alocate din veniturile instituțiilor de învățământ superior de stat în subordinea cărora se află;
- c) venituri din activități economice realizate în legătură directă cu scopul și obiectul de activitate ale acestora;
- d) cotizații, contribuții și penalități aplicate membrilor săi, sportivilor, antrenorilor și celorlalți tehnicieni, potrivit statutelor și regulamentelor proprii;
- e) sume obținute din transferurile sportivilor;
- f) donații și sponsorizări;
- g) venituri obținute din reclamă și publicitate;
- h) venituri obținute din participarea la competițiile și demonstrațiile sportive;
- i) venituri pentru care se datorează impozite pe spectacole;
- j) alte venituri, în condițiile legii.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale

Art. 25. — (1) Cluburile sportive universitare din subordinea instituțiilor de învățământ superior de stat sunt supuse înregistrării în Registrul sportiv.

(2) Ca urmare a înregistrării în Registrul sportiv, cluburile primesc număr de identificare și certificat de identitate sportivă.

Art. 26. — Cluburile dețin exclusivitatea:

- a) dreptului asupra imaginii de grup sau individuale, statică și în mișcare a sportivilor lor în echipamentul de concurs și de reprezentare, când participă la competiții în numele clubului sportiv universitar;
- b) dreptului de folosință asupra siglei/emblemei proprii;
- c) drepturilor de reclamă, publicitate și de televiziune la competițiile pe care le organizează sau la care participă, după caz.

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 2.215

din 17 aprilie 2019

Dosar nr. 129/43/2016

Președinte: Mariana Constantinescu — judecător
Angelica Denisa Stănișor — judecător
Florentina Dinu — judecător
Mariana Radu — magistrat-asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de reclamanta B.G. împotriva Sentinței nr. 77 din 8 septembrie 2016 a Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Cauza a rămas în pronunțare la data de 21 martie 2019, potrivit consemnărilor din încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 3 aprilie 2019 și la 17 aprilie 2019.

Prin cererea înregistrată cu nr. 129/43/2016 la data de 31.03.2016, pe rolul Curții de Apel Târgu Mureș, reclamanta B. G., în contradictoriu cu pârâțul C. S. M., a solicitat:

1. anularea Hotărârii P.C.S.M. nr. 328/24.08.2005 pentru aprobarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, în principal în tot, iar în subsidiar dispozițiile art. 18 alin. (2);

2. anularea dispozițiilor art. 36 alin. (6) și (7) din Regulamentul de organizare și funcționare a C.S.M., aprobat prin Hotărârea P.C.S.M. nr. 326/2005, cu modificările și completările ulterioare;

3. anularea dispozițiilor art. 10 alin. (6) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspekția Judiciară, aprobat prin Hotărârea P.C.S.M. nr. 1.027/15.11.2012, întrucât sunt nelegale în măsura în care s-ar interpreta în sensul că inspectorul-șef al Inspekției Judiciare (sau adjunctul acestuia), dacă este procuror, ar putea întocmi procesul-verbal de sesizare din oficiu a Inspekției Judiciare pentru efectuarea de verificări prealabile de natură disciplinară sau deontologică privind un judecător;

4. suspendarea dispozițiilor art. 18 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/24.08.2005, până la soluționarea definitivă a prezentei acțiuni în anulare;

5. obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Prin Sentința nr. 56/27.05.2016 Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel Bacău, în raport cu dispozițiile art. 10 alin. 3 din Legea nr. 554/2004 care reglementează competența teritorială în contenciosul administrativ.

După declinarea competenței, cauza a fost înregistrată cu nr. 129/43/2016 pe rolul Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

În cadrul acestui dosar, reclamanta B. G. a invocat excepția de neconstituționalitate a următoarelor norme legislative:

— art. 36 alin. (2) Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în măsura în care se interpretează că

hotărârile privind drepturile și cariera judecătorilor trebuie contestate la Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în componența căruia intră procurori și alte persoane decât judecători;

— art. 38 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, partea „adoptă Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor” și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, partea „să respecte Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor”;

— art. 65 alin. (2) și (3), art. 66 alin. (2), art. 70 alin. (1) și art. 72 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în măsura în care se interpretează că un inspector judiciar (inclusiv cu funcții de conducere) care este procuror poate să efectueze un act într-o procedură disciplinară, deontologică, de verificare a bunei reputații, de verificare a respectării independenței și prestigiului profesional sau de orice altă natură privind un judecător.

Prin încheierea dată în ședința publică de la 1.09.2016 Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a admis cererea de sesizare a Curții Constituționale formulată de reclamanta B. G., și a dispus sesizarea Curții Constituționale în vederea soluționării excepției de neconstituționalitate a art. 36 alin. 2, art. 38 alin. 1, art. 65 alin. 2 și 3, art. 66 alin. 2, art. 70 alin. 1 și art. 72 alin. 2 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii și a art. 4 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților.

2. Hotărârea primei instanțe

Prin Sentința nr. 77 din 8 septembrie 2016 Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a respins, ca nefondate, atât acțiunea în anulare act administrativ, cât și cererea de suspendare executare act administrativ, formulate de reclamanta B. G., în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii.

3. Calea de atac exercitată în cauză

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta B. G., invocând prevederile art. 488 alin. 1 pct. 8 din Codul de procedură civilă și solicitând, în temeiul art. 20 alin. 3 din Legea nr. 554/2004, admiterea recursului, casarea în tot a sentinței recurate, rejudecarea cauzei și admiterea în tot a acțiunii astfel cum a fost formulată.

În motivarea căii de atac, criticile recurente au vizat următoarele aspecte:

— nelegalitatea respingerii, prin sentința recurată, a capătului de cerere privind anularea în tot a Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/24.08.2005 pentru aprobarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, instanța de fond pornind de la premisa greșită că un act

administrativ trebuie să respecte numai legea, iar nu și Constituția. În opinia recurentei neconstituționalitatea normei legislative de abilitare atrage neconstituționalitatea actului administrativ normativ adoptat în temeiul unei norme legislative neconstituționale. Distinct, prima instanță a omis să statueze asupra unui argument separat de nelegalitate, respectiv neconstituționalitatea actului administrativ din perspectiva încălcării dreptului la respectarea vieții private consacrat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului;

— nelegalitatea respingerii capătului de cerere privind anularea dispozițiilor art. 18 alin. 2 din Hotărârea P.C.S.M., în condițiile în care norma criticată este confuză și susceptibilă de interpretări diferite sub aspectul persoanelor față de care există o interdicție deontologică pentru un magistrat: numai un „coleg” din cadrul colectivului din care face parte (din instanța sau parchetul unde funcționează) sau orice „coleg” din magistratura română. În opinia recurente, caracterul vag, imprecis, confuz al normei criticate determină nelegalitatea acestuia, norma în discuție contravenind atât Constituției și jurisprudenței Curții Constituționale, cât și Convenției Europene a Drepturilor Omului și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului;

— nelegalitatea respingerii capătului de cerere privind anularea dispozițiilor art. 36² alin. 6 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 326/2005, în condițiile în care dispoziția criticată, stabilind caracterul obligatoriu al contestației la Plenul Consiliului Superior al Magistraturii ca procedură administrativă jurisdicțională înainte de sesizarea instanței judecătorești, este nelegală, întrucât contravine atât art. 124 alin. 3 și art. 125 alin. 1 din Constituție (privind independența și inamovibilitatea judecătorilor), cât și art. 21 alin. 4 din Constituție (privind caracterul facultativ al jurisdicțiilor administrative);

— nelegalitatea respingerii capătului de cerere privind anularea dispozițiilor art. 36² alin. 7 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 326/2005, soluția primei instanțe fiind fundamental greșită, deoarece nu este vorba de o diferență terminologică, ci de efecte juridice complet diferite. În opinia recurente, art. 36² alin. 7 din Regulament (care prevede sesizarea justiției pe calea recursului și competența Înaltei Curți de Casație și Justiție) contravine atât art. 8 alin. (1), art. 10 alin. (1) și (2) și art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 (privind atacarea în contencios administrativ a actelor administrative pe calea acțiunii directe, dreptul la dublul grad de jurisdicție în contencios administrativ și competența de primă instanță a curților de apel în cazul actelor administrative emise de autoritățile centrale), cât și art. 126 alin. (2) din Constituție (privind stabilirea competenței instanțelor judecătorești și a procedurii de judecată numai prin lege), precum și art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii (conform căruia sesizarea instanței judecătorești se face pe calea contestației, iar nu a recursului), impunându-se anularea sa;

— nelegalitatea respingerii, prin sentința recurată, a capătului de cerere privind anularea dispozițiilor art. 10 alin. (6) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspekția Judiciară, aprobat prin Hotărârea P.C.S.M. nr. 1.027/15.11.2012, întrucât norma invocată este nelegală în măsura în care s-ar interpreta în sensul că

inspectorul-șef al Inspekției Judiciare (sau adjunctul acestuia), dacă este procuror, ar putea întocmi procesul-verbal de sesizare din oficiu a Inspekției Judiciare pentru efectuarea de verificări prealabile de natură disciplinară sau deontologică privind un judecător, ceea ce contravine normelor care reglementează inamovibilitatea judecătorului.

4. Apărările formulate în cauză

Prin întâmpinarea depusă la dosar la data de 23.12.2016, intimatul C.S.M. a solicitat respingerea recursului ca nefondat, răspunzând punctual criticilor formulate.

În esență, a subliniat că dispozițiile regulamentare atacate au fost emise în virtutea delegării de competență printr-o dispoziție legală de nivel superior, normele în discuție fiind în deplină concordanță cu legislația primară.

5. Procedura derulată în recurs

Prin rezoluția din 15.10.2018 a completului investit cu soluționarea dosarului, în raport cu Hotărârea Colegiului de conducere nr. 106 din data de 20 septembrie 2018 prin care s-a luat act de hotărârea Plenului judecătorilor Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, adoptată la data de 13 septembrie 2018, în sensul că procedura de filtrare a recursurilor reglementată prin dispozițiile art. 493 din Codul de procedură civilă este incompatibilă cu specificul domeniului contenciosului administrativ și fiscal, a fost fixat termen de judecată, cu citarea părților, în ședință publică.

La data de 19.10.2018, Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a înaintat la dosarul cauzei copia Deciziei Curții Constituționale nr. 304 din 8 mai 2018, prin care a fost soluționată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. (2), art. 38 alin. (1) teza întâi, art. 65 alin. (2) și (3), art. 6 alin. (2), art. 70 alin. (1) și art. 72 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii și art. 4 alin. (1) teza a patra din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de recurenta-reclamantă.

Prin notele de ședință depuse la data de 21.03.2019, recurenta-reclamantă, în raport cu deciziile Curții Constituționale nr. 304/2018 și nr. 311/2018, a învederat că renunță la punctele 1 și 3 din motivele de recurs, menținându-și punctele 2, 4 și 5 din memoriul de recurs.

Cu privire la punctul 5 din motivul de casare, recurenta a subliniat considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 304/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 15 octombrie 2018, în sensul că dispozițiile art. 65 alin. 3 din Legea nr. 317/2004 sunt constituționale numai ca urmare a faptului că este permis ca un inspector judiciar, inclusiv cu funcție de conducere, să efectueze vreun act în vreo procedură disciplinară sau deontologică privind un judecător, orice fel de act de asemenea natură privind un judecător putând fi efectuat doar de un inspector judiciar care este judecător.

6. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând legalitatea sentinței recurate prin prisma criticilor formulate, astfel cum au fost precizate, a apărărilor din întâmpinare și dispozițiilor legale incidente, Înalta Curte constată că recursul este fondat, în limitele și pentru considerentele care vor fi expuse în continuare.

Recurenta-reclamantă a investit instanța de contencios administrativ, în condițiile art. 1 și 8 din Legea nr. 554/2004, cu solicitarea de anulare, în principal în tot, a Hotărârii C.S.M. nr. 328/24.08.2005 pentru aprobarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, iar, în subsidiar, doar a art. 18 alin. 2

din Codul deontologic, anularea dispozițiilor art. 36² alin. 6 și 7 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 326/2005, anularea dispozițiilor art. 10 alin. 6 din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspekția Judiciară, aprobat prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr. 1.027/15.11.2012, ca urmare a constatării nelegalității acestora prin raportare la actele normative în temeiul și executarea cărora au fost emise, la Constituție și jurisprudența Curții Constituționale, precum și la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Soluționând cauza, curtea de apel a găsit neîntemeiate toate motivele de nelegalitate invocate de către recurenta-reclamantă, soluție însușită numai în parte de instanța de control judiciar.

În esență, motivele pentru care prima instanță a considerat legale dispozițiile Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, ale Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii și ale Regulamentului privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspekția Judiciară, contestate de către recurenta-reclamantă, au fost următoarele:

— în ceea ce privește anularea în tot a Hotărârii C.S.M. nr. 328/24.08.2005 din perspectiva caracterului neconstituțional al dispozițiilor legale care abilitază Consiliul să adopte Codul deontologic, reținând că reclamanta nu a invocat aspecte de neconformare a dispozițiilor regulamentare la dispoziția legală de abilitare, iar Curtea Constituțională nu s-a pronunțat încă asupra constituționalității art. 38 alin. 1 din Legea nr. 317/2004 și, prin urmare, această dispoziție legală face parte din fondul legislativ activ și impune respectarea sa și ducerea sa la îndeplinire, instanța a constatat că primul capăt de cerere care vizează anularea în tot a Hotărârii nr. 328/2005 este neîntemeiat;

— sub aspectul cererii subsidiare, de anulare a dispozițiilor art. 18 alin. 2 din același cod, judecătorul fondului a reținut că stabilirea conținutului normei sub aspectul persoanelor față de care magistratul are obligația de a nu-și exprima părerea cu privire la probitatea lor profesională și morală nu este o problemă de nelegalitate, ci o chestiune de interpretare a normei juridice, interpretare care urmează a fi făcută de instanța în fața căreia se va ridica problema modalității de aplicare a art. 18 alin. 2 din Codul deontologic;

— normele criticate din cuprinsul Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv dispozițiile art. 36² alin. 6 și 7, sunt conform actului normativ cu forță juridică superioară, diferența terminologică cu privire la calea de atac („recurs” în regulament, respectiv „contestație” în Legea nr. 317/2004) nefiind de natură a afecta legalitatea normelor criticate, de vreme ce în plan profesional efectele sunt aceleași;

— referitor la anularea dispozițiilor art. 10 alin. 6 din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspekția Judiciară, instanța de fond a reținut că legislația secundară adoptată în temeiul art. 65 alin. 2 și art. 66 alin. 3 nu relevă motive de nelegalitate, pentru sesizare nefiind necesară calitatea de judecător a celui care face sesizarea, iar verificarea prealabilă și cercetarea cu privire la activitatea profesională și conduita judecătorilor se realizează de un inspector judiciar selectat dintre judecători, ceea ce satisface exigențele ca aceste activități să fie desfășurate de o persoană care are un statut cel puțin egal cu cel al persoanei cercetate.

Efectuând propria evaluare a materialului probator administrat în cauză pentru a răspunde criticilor formulate în recurs, astfel cum au fost precizate prin notele de ședință din data de 21.03.2019, în sensul că recurenta-reclamantă a renunțat la motivele de recurs care vizau nelegalitatea respingerii capătului de cerere privind anularea în tot a Hotărârii C.S.M. nr. 328/24.08.2005 pentru aprobarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor (pct. 1 recurs), respectiv respingerii capătului de cerere privind anularea dispozițiilor art. 36² alin. 6 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii (pct. 3 recurs), Înalta Curte reține următoarele:

Fără a îmbrățișa soluția primei instanțe în ceea ce privește anularea dispozițiilor art. 18 alin. 2 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, Înalta Curte reține că judecătorul fondului a stabilit corect contextul normativ incident din perspectiva clarității și previzibilității normei juridice.

Astfel, potrivit art. 8 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, cu denumirea marginală *Forma de redactare a actelor normative*, alin. 4 „*Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce. Nu se folosesc termeni cu încărcătură afectivă. Forma și estetica exprimării nu trebuie să prejudicieze stilul juridic, precizia și claritatea dispozițiilor.*”;

Conform dispozițiilor art. 25 din același act normativ, cu denumirea marginală *Determinarea conceptelor și noțiunilor*, „*În cadrul soluțiilor legislative preconizate trebuie să se realizeze o configurare explicită a conceptelor și noțiunilor folosite în noua reglementare, care au un alt înțeles decât cel comun, pentru a se asigura astfel înțelegerea lor corectă și a se evita interpretările greșite.*”;

Totodată, art. 36 din Legea nr. 24/2000 cu denumirea marginală *Stilul actelor normative* prevede că: „(1) *Actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie.*(...) (4) *Redactarea textelor se face prin folosirea cuvintelor în înțelesul lor curent din limba română modernă, cu evitarea regionalismelor. Redactarea este subordonată dezideratului înțelegerii cu ușurință a textului de către destinatarul acestuia*”.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut în repetate rânduri că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat (de exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, Decizia nr. 647 din 5 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 14 noiembrie 2006, Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012, Decizia nr. 348 din 17 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 16 iulie 2014).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mod constant, statuând că o normă este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la

consultanță de specialitate — să își corecteze conduita (Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, Hotărârea din 23 septembrie 1998, pronunțată în Cauza *Petra împotriva României*), iar cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă. (Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit*).

Analizând în acest context normativ dispozițiile art. 18 alin. 2 din Codul deontologic, potrivit cărora „*Judecătorii și procurorii nu își pot exprima părerea cu privire la probitatea profesională și morală a colegilor lor*”, Înalta Curte constată că sunt lipsite de claritate și precizie.

Aceasta întrucât, nefiind realizată o configurare explicită a conceptului de „coleg” prin raportare fie la colectivul din care face parte magistratul, fie la întregul sistem judiciar, norma juridică care instituie interdicția pentru magistrați de a-și exprima părerea cu privire la probitatea profesională și morală a colegilor are un caracter vag, imprecis și confuz, care determină nelegalitatea sa.

Reglementând exigențe privind conduita profesională a magistraților, este necesar ca norma în discuție să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorității în acest domeniu, ținând seama de scopul legitim urmărit, pentru a oferi o protecție adecvată împotriva arbitrarului.

Aceasta, cu atât mai mult cu cât, printr-o interpretare sistematică a alin. 2 și alin. 1 ale art. 18 din Codul deontologic ar rezulta că interdicția se limitează numai la colectivul din care face parte magistratul, în timp ce autoritatea intimată, în aplicarea dispozițiilor art. 18 alin. 2 din Codul deontologic, apreciază că interdicția vizează orice alt magistrat din România.

În acest context se impune precizarea că constatarea încălcării normelor deontologice de către magistrat poate avea efecte negative asupra carierei profesionale a acestuia, din perspectiva evaluării profesionale în ceea ce privește criteriul integrității, cu consecința restrângerii dreptului la promovare profesională (art. 6 din Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr. 676/2007).

Or, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, orice ingerință în exercitarea dreptului la viață privată (dreptul la carieră profesională fiind o dimensiune a dreptului la respectarea vieții private), consacrat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, presupune nu doar existența legii, ci și anumite condiții calitative ale acesteia, între care aceea de previzibilitate în sensul că legea trebuie să fie suficient de clară, de precisă pentru ca destinatarii să își poată adapta comportamentul la prescripțiile normei (Hotărârea din 14.01.2014, Cauza *Mateescu c. România*, paragraful 29).

Prin urmare, Înalta Curte reține că, în mod greșit, instanța de fond a apreciat că stabilirea sensului noțiunii de „coleg” este o chestiune de interpretare, în condițiile în care norma juridică a cărei anulare se cere este neclară și imprecisă, impunându-se anularea sa.

Criticile care vizează nelegalitatea respingerii capetelor de cerere privind anularea dispozițiilor art. 36² alin. 7 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv art. 10 alin. 6 din Regulamentul privind

normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară sunt nefondate.

Așa cum a apreciat și instanța de fond, examinând conținutul normelor contestate prin raportare la acte normative cu forță juridică superioară, respectiv Legea nr. 317/2004, în temeiul căreia au fost emise, conform principiului ierarhiei actelor normative consacrat de art. 1 alin. 5 din Constituția României și art. 4 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, care presupune obligativitatea conformității actelor administrative cu caracter normativ cu actele normative cu forță juridică superioară în executarea cărora se emit, Înalta Curte nu poate reține elemente de nelegalitate a normelor contestate.

Contrar susținerilor recurente-reclamante, Înalta Curte constată că legalitatea dispozițiilor art. 36² alin. 7 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin HCSM nr. 326/2005, prin care se prevede „*Hotărârea Plenului poate fi atacată cu recurs la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Dispozițiile art. 20 se aplică în mod corespunzător*”, rezidă din aplicarea dispozițiilor art. 20 din același regulament, dar și ale art. 29 din Legea nr. 217/2004.

Astfel, potrivit art. 20 din Regulament:

„(1) *Hotărârile Plenului privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor pot fi atacate cu contestație de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la comunicare sau de la publicare, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.*

(2) *Contestația se depune la Consiliu și suspendă executarea hotărârii.*

(3) *Contestația și hotărârea atacată, împreună cu dosarul cauzei, se transmit de îndată Înaltei Curți de Casație și Justiție.*

(4) *Hotărârea prin care se soluționează contestația prevăzută la alin. (1) este definitivă.”*

De asemenea, art. 29 alin. 7 din Legea nr. 317/2004 are următorul conținut: „*Hotărârile prevăzute la alin. (5) pot fi atacate cu contestație de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la comunicare sau de la publicare, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Contestația se judecă în complet format din 3 judecători.*”

Instanța de control judiciar reține că soluția adoptată de legiuitorul secundar este legală întrucât hotărârile Plenului emise în procedura soluționării sesizărilor privind încălcarea Codului deontologic sunt hotărâri privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor care pot fi atacate cu contestație la Înalta Curte de Casație și Justiție.

În acord cu judecătorul fondului, Înalta Curte reține că norma contestată nu contravine actului normativ cu forță juridică superioară, întrucât în chiar cuprinsul normei contestate se menționează că dispozițiile art. 20 din Regulament (care reglementează procedura de contestare a hotărârilor Plenului privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor) se aplică în mod corespunzător.

Totodată, criticile vizând neconformitatea normei criticate de dispozițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 nu pot fi primite, întrucât verificarea legalității normei contestate se realizează numai în raport cu legea în aplicarea căreia a fost emisă, nefiind permisă analiza unor aspecte de nelegalitate care derivă din necorelarea normei vizate cu alte prevederi legale rezultate din alte acte normative cu caracter general, potrivit principiului de drept „specialia derogant generalibus”.

În ceea ce privește anularea dispozițiilor art. 10 alin. 6 din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspekția Judiciară, potrivit cărora sesizarea din oficiu a Inspekției Judiciare se realizează pe baza procesului-verbal întocmit de inspectorul-șef sau a procesului-verbal întocmit de inspectorul judiciar și avizat de șeful Direcției corespunzătoare și de inspectorul-șef, în acord cu instanța de fond, Înalta Curte reține că legislația secundară adoptată în temeiul art. 65 alin. 2 și art. 66 alin. 3 din Legea nr. 317/2004 respectă principiul ierarhiei actelor normative, neputându-se reține elemente de nelegalitate.

Astfel, interpretarea susținută de recurenta-reclamantă în sensul nelegalității normei contestate în ipoteza în care procesul-verbal de sesizare din oficiu a Inspekției Judiciare pentru verificări prealabile de natură disciplinară sau deontologică privind un judecător ar fi întocmit de un procuror este exclusă prin prevederile legale și regulamentare care detaliază și explicitează sesizarea Inspekției Judiciare.

Potrivit art. 14 din Regulamentul de organizare și funcționare a Inspekției Judiciare: „(1) În cadrul Inspekției Judiciare funcționează: a) Direcția de inspecție judiciară pentru judecători; b) Direcția de inspecție judiciară pentru procurori.”

Art. 15 din același regulament prevede că: „Direcția de inspecție judiciară pentru judecători are atribuții de analiză, verificare și control în domeniile specifice de activitate a instanțelor, precum și cu privire la activitatea profesională și conduita judecătorilor, inclusiv a celor care sunt membri ai Consiliului Superior al Magistraturii sau inspectorii judiciari, și a magistraților-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție.”

De asemenea, conform dispozițiilor art. 16 din regulament: „În cadrul Direcției de inspecție judiciară pentru judecători

funcționează inspectorii judiciari care au fost selectați dintre judecători, prin concurs.”

Prin urmare, activitățile specifice Inspekției Judiciare sunt realizate departajat pe categorii de magistrați de către inspectorii judiciari provenind din același tip de categorie profesională cu persoana asupra căreia se efectuează verificarea.

În același sens pledează și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 304/2018 care, în controlul constituționalității dispozițiilor art. 65 alin. 3 din Legea nr. 317/2004, a statuat că: (...) „activitățile specifice Inspekției Judiciare vor fi realizate departajat pentru fiecare dintre cele două tipuri de magistrați, respectiv judecătorii și procurorii, de către inspectorii judiciari provenind din același tip de categorie profesională cu persoana asupra căreia poartă exercitarea competențelor Inspekției Judiciare, după caz. Împrejurarea că în speță un inspector judiciar care este procuror a întocmit procesul-verbal de sesizare din oficiu a Inspekției Judiciare în vederea efectuării de verificări prealabile de natură disciplinară sau deontologică este o chestiune de aplicare a legii, a cărei apreciere ține de competența instanței de judecată.”

Concluzionând asupra aspectelor analizate, Înalta Curte reține nelegalitatea dispozițiilor art. 18 alin. 2 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, pentru lipsa de claritate și previzibilitate, precum și faptul că dispozițiile art. 362 alin. 7 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv dispozițiile art. 10 alin. 6 din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspekția Judiciară au fost date în executarea unui act normativ superior, în limitele marjei de apreciere conferite emitentului de către legiuitor.

7. Temeiul legal al instanței de recurs

Pentru considerentele arătate, în aplicarea prevederilor art. 496 din Codul de procedură civilă raportat la art. 488 alin. 1 pct. 8 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte va admite recursul, va casa în parte sentința atacată și, în rejudecare, va admite în parte cererea de chemare în judecată, dispunând anularea dispozițiilor art. 18 alin. (2) din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/24.08.2005 pentru aprobarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul formulat de reclamanta B.G. împotriva Sentinței civile nr. 77 din 8 septembrie 2016 a Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Casează în parte sentința recurată, în sensul că:

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta B. G., în contradictoriu cu pârâtul C. S.M.

Anulează dispozițiile art. 18 alin. (2) din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/24.08.2005 pentru aprobarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Menține restul dispozițiilor sentinței.

În baza art. 23 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, prezenta hotărâre se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17 aprilie 2019.

PREȘEDINTE COMPLET

judecător **MARIANA CONSTANTINESCU**

Magistrat-asistent,
Mariana Radu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

